

tog hende med stigende Hede i Blodet. Han følte Luften i Stuen tung, sit Aandedræt besværet. Det var for ham, som om han i en Drøm var bleven ført fire Aar tilbage i Tiden og atter befandt sig i Dronningens Tværgade, hvor han spøgelseagtigt genoplevede svundne Dages halvglemte Pine. Han sad der med en Slags Kvælningsangst, mens han mærkede, hvordan den gamle sejglivede Forelskelse igen begyndte at indspinde ham i sin Nessusskjorte.

Fru Bertha, der stadig paany maatte sætte Samtalen igang, nævnede nu Generalkonsul Kolding og spurgte, om det forholdt sig rigtigt, at denne Mand var en af hans nære Venner.

»Jeg kendte ham i sin Tid — for længe siden. Han var forresten Husarløjtnant dengang. Nu er han nok gaaet ind i sin Faders store Forretning.«

»Kender De ogsaa hans Frue?«

»Nej, men han synes at være meget stolt af hende.«

»Ja det tror jeg!« udbrød Jytte, vakt op af sine Tanker. »Hun er jo Profetinde. En af de sidste Dages Hellige. Vidste De ikke det? Hende skal De tage Dem i Agt for. Hun er farlig, vil jeg sige Dem. Hun har allerede gjort Hovedet forstyrret paa en halv Snes Mennesker hernede, og hun har dog kun været her et Par Uger.«

Torben lod, som om han var bleven interesseret,